з різними семантичними відтінками, що відбивають мовний досвід креаторів та реалізують їх прагнення до експерименту.

У молодіжному середовищі «спойлер» спровокував мовотворчу активність. В усній комунікації фіксуємо низку новотворів. *Спойлерити* (*заспойлерити)* — цілеспрямовано (свідомо) розповідати або показувати критично важливу для сприйняття сюжету інформацію людині, яка ще не ознайомилась із книгою, фільмом або грою, але планує прочитати / подивитися / пограти. *Спойлернути* – ненавмисне повідомити важливу деталь сюжету. *Нахапатися спойлерів* – випадково чи цілеспрямовано дізнатися з різних джерел ключову інформацію про ще не прочитану книгу, не переглянутий фільм, не пройдену комп'ютерну гру. *Спойлерофобія* – стійке негативне ставлення до попереднього розкриття будь-якого сюжетного елемента якимось суб'єктом, що призводить до псування (спотворення) враження, отримуваного від сприйняття мистецького твору чи медіапродукції.

Продуктивність і популярність лексеми *спойлер* зумовили поширення її семантики зі сфери медіакомунікації в повсякденній мовній практиці, де спойлером називають небажане передчасне переказування подій реальної дійсності, які характеризуються певною (таємничою, святковою і т. ін.) специфікою, наприклад: повідомлення деталей організації святкової вечірки, розкриття статі майбутньої дитини, оприлюднення планів щодо працевлаштування тощо.

Ангеліна Ганжа

СТОРІТЕЛІНГ

Це слово-калька (з анг. Storytelling; складається з story 'історія' та telling – 'розповідати'; отже, *сторітелінг* – це розповідь історій; щодо вимови – амер. |ˈstɔːrɪˌtelɪŋ| брит. |ˈstɔːrɪteləɪŋ|). У 2006 році технологія сторітелінгу була визнана бізнес-ідеєю року. Сторітелінг – це мистецтво захопливої розповіді та передачі за її допомогою необхідної інформації з метою впливу на емоційну, мотиваційну, когнітивну сфери слухача. Ця методика була розроблена та успішно випробувана на особистому

досвіді Девідом Армстронгом, головою міжнародної компанії Armstrong International. У процесі створення сторітелінгу Девід Армстронг врахував відомий психологічний фактор: історії значно легше сприймаються, вони більш захопливі та цікаві, ніж правила або директиви. Після того, як людина вислухала вас, вона починає вам довіряти. Вам же стає значно простіше переконати її в чомусь та мотивувати. Він вважав, що оповідання створює середовище, в якому люди більш сприйнятливі до змін і нових способів мислення.

В інтернеті можемо побачити кілька варіантів написання: *сторителінг, сторітеллінг*. Поміркуймо, як правильно. Лексема утворена шляхом зрощення слів. До нас прийшла вже у готовому вигляді. По-перше, за фонетичним приципом слово пишуть із **і** на кінці першої частини. За аналогією до *мерсі, таксі*, а також сленгізма *сорі* 'вибачте'. Згідно з правописом «І пишемо після приголосних у кінці слова» (УП 2019, с. 159). По-друге, щодо подвоєння. Немає його, як бачимо, у транскрипції мови-джерела. Відповідно до «Українського правопису» 2019 р. (с. 157): 1. У загальних назвах іншомовного походження букви на позначення приголосних звичайно не подвоюємо.

Про закінчення в родовому відмінку однини. Згідно з граматичними нормами української літературної мови назви процесів, назви наукових понять у Р. в. одн. мають закінчення -у (-ю), тому *сторітелінгУ*.

Уживання цього терміна набирає обертів, чимало вебінарів організовують для пояснення методу сторітелінгу. Зі змістом ніби все зрозуміло: розповідання історій, або оповідь / оповідання. Якщо ж у нашій мові є аналоги, то можна цілком без сторітелінгу обійтися. Які замінники можна запропонувати? Щодо уроків історії – *історична розповідь*, якщо це на уроці мови – може бути *мовознавча розповідь* (якщо про якусь категорію чи явище) або *розповідь про* (певний процес).

Але ж разом із запозиченням приходить і спеціалізація – новий метод, з новим методом / прийомом утверджується це слово в дидактиці. На нашу думку, варто педагогам поміркувати, чи так вже потрібне нам це запозичення. Пригадуйте з дітьми історії, складайте розповіді, вчіть їх оповідати цікаво і просто про складне.

Світлана Бибик